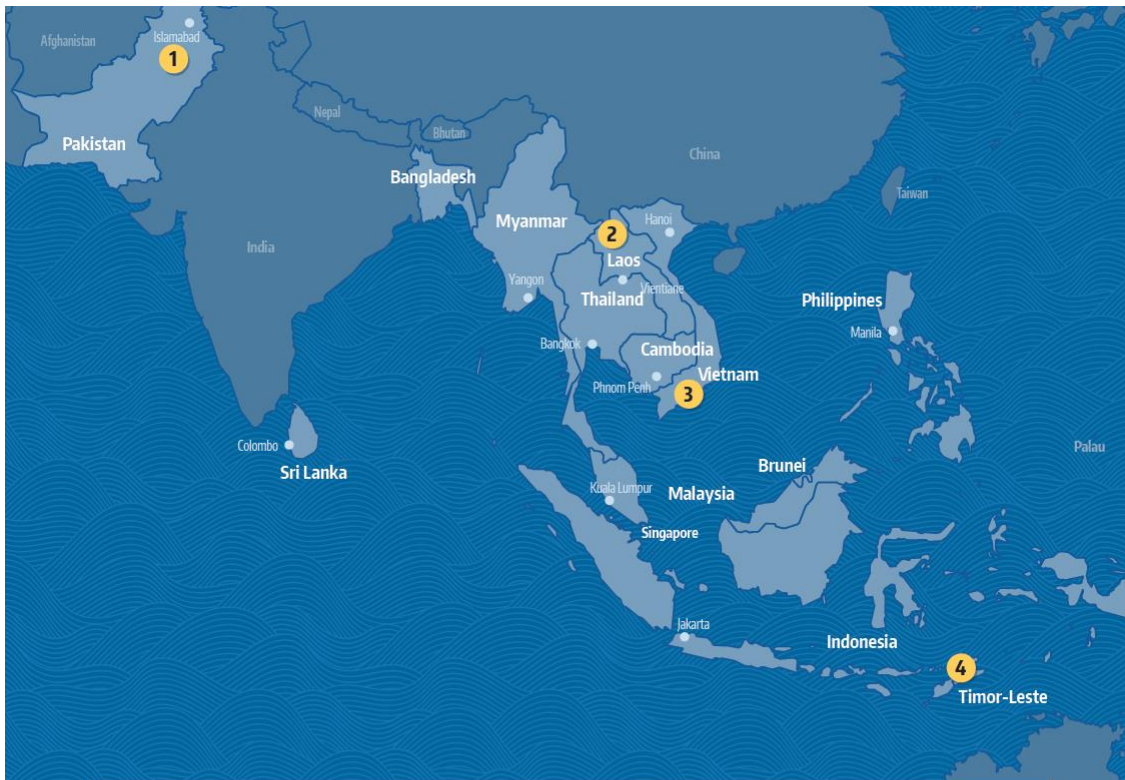

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN EERSTE KWARTAAL 2022

Zendingsprojecten 1e kwartaal 2022: **Zuid Azië-Pacific Divisie**

1. Gezondheidscentrum in noord Pakistan.
2. Basisschool in Luang Namtha, Laos.
3. Kinderleercentrum in Long Thanh, Vietnam.
4. Studentenverblijf bij de Timor-Leste Adventist International School in Dili, Timor-Leste.

Het juiste pad vinden

Timor-Leste, 1 januari

Mario da Costa, 44

Het hele dorp organiseerde allerlei activiteiten om een groot religieus feest te vieren in Timor-Leste en ik besloot mee te doen aan de paardenraces. Om de paardenrenbaan te bereiken, moest ik langs een adventkerk lopen. Terwijl ik daar voorbij wandelde, kreeg een evangelist, Mariano, me in het oog en volgde me. 'Als je tijd hebt, zou je dan de Bijbel samen willen bestuderen?', vroeg hij. Verschillende keren had ik Bijbelstudies gedaan bij adventisten thuis, maar ik was daarmee opgehouden omdat ze me dezelfde dingen leerden als mijn eigen kerk. Omdat de evangelist bleef aandringen, voelde ik desondanks een hevig verlangen in mij ontstaan om meer te leren over de Bijbel.

'Ik zou de Bijbel graag bestuderen', zei ik. 'Je hoeft niet naar mijn huis te komen', liet Mariano weten. 'Ik kom wel bij jou thuis. Als de paardenraces zijn afgelopen, kunnen we van start'. Direct na de paardenraces gingen we in de richting van mijn huis en bestudeerden we de Bijbel. We spraken af dat we vier maanden lang samen zouden komen en ik stemde ermee in dat ik elke sabbat met de evangelist naar de adventkerk zou gaan. In de tussentijd bleef ik op zondag naar mijn eigen kerk gaan. Ik snapte niet wat er verkeerd aan was om God zowel zaterdag als zondag te aanbidden.

Na enige tijd bestudeerde ik Daniël en Openbaring met een adventistische evangelist. In Daniël 7:25 lazen we, 'Hij zal in opstand komen tegen de hoogste God, en de heiligen van de hoogste onderdrukken. Hij zal proberen hun feesten en hun wet te veranderen'. Thuis opende ik mijn Bijbel opnieuw en las het vers steeds weer. 'Hij zal in opstand komen tegen de hoogste God, en de heiligen van de hoogste onderdrukken. Hij zal proberen hun feesten en hun wet te veranderen'. Ik mompelde in mijzelf, 'Blijkbaar is het niet waar wat ik al die jaren heb geloofd'. Ik sloeg mijn Bijbel dicht en probeerde te slapen. Ik vroeg me af of de adventisten me voor de gek wilden houden. Misschien hadden ze me dat vers met opzet laten zien om me naar hun kerk te lokken.

Toen ik opstond, deed ik het licht aan en las, 'Hij zal in opstand komen tegen de hoogste God, en de heiligen van de hoogste onderdrukken. Hij zal proberen hun feesten en hun wet te veranderen'. Terwijl ik las, drong het tot mij door dat mijn kerk de tijd van de sabbat had veranderd en de wet die verkondigt dat de zevende dag de sabbat is. Later besepte ik dat de heilige Geest mijn hart overtuigde. Meteen besloot ik te vasten en ik bad: 'Is de zaterdag of de zondag de ware sabbat? Is mijn kerk of de adventkerk de ware kerk?'. Nadat ik een week gevast en gebeden had, kwam er een gedachte in me op, 'Je doet er goed aan de Bijbelse geschriften te volgen'. Voortaan zou ik Gods wil volgen, precies zoals in de Bijbel staat.

Hoewel ik elke sabbat in de kerk zat, nodigde de predikant me niet één keer uit om me te laten dopen. Na de erediensten aten we vaak samen en spraken we over de Bijbel. Op een sabbat, tussen de sabbatsschool en de kerkdienst, vroeg ik de predikant, 'Wanneer staat er een doop gepland voor de mensen die zich willen laten dopen?'. 'Dat hangt van de persoon af die gedoopt wil worden', zei hij. 'We kunnen hem/haar dopen wanneer hij/zij daar klaar

voor is'. Op dat moment wist ik het zeker. 'Bij de eerstvolgende doopdienst wil ik me laten dopen', verklaarde ik. Meteen omhelsde de predikant me. Volwassenen en kinderen zagen hoe blij we waren en kwamen naar ons toe om mij de hand te geven en me te omhelzen. 'Je bent door God geroepen', zeiden ze tegen me. Bij het horen van die woorden huilde ik. Ik had Gods juiste weg gevonden.

Mario is nu evangelist en heeft vele mensen tot Gods goede pad geleid door Bijbelstudies en door de kracht van de heilige Geest. Binnenkort komen die mensen aan bod in de zendingsberichten. Zes jaar geleden heeft uw dertiende sabbatcollecte tot de opening geleid van de eerste en enige adventistische school in Timor-Leste. Dit kwartaal is uw bijdrage bestemd voor de bouw van een slaapzaal bij de school zodat kinderen van verafgelegen dorpen, zoals de dorpen waar Mario evangelist is, ook naar die school kunnen. Dank u wel voor uw bijdragen.

Gods tuin verzorgen

Timor-Leste, 8 januari

Mario da Costa, 44

Een moestuin is een goede plek om Gods Woord te onderwijzen. De tuin is de plaats waar zaden van waarheid wortel kunnen schieten. Veel mensen in Timor-Leste hebben een moestuin in de buurt van hun huis. De gewassen zijn hun voedsel en wat ze zelf niet nodig hebben, verkopen ze om wat geld te verdienen. Belangrijke gewassen in de familiemoestuinen zijn maïs, cassave en zoete aardappels. In vele moestuinen zijn ook groene bladgroenten te vinden, pompoenen, papaja's, bananen en pinda's. Ik was juist aan het werk in mijn eigen moestuin toen een adventistische ouderling bij mij langskwam. 'Binnenkort begint onze cursus om evangelisten op te leiden. Het neemt zo'n drie maanden in beslag', zei hij. 'Zou je het niet leuk vinden om mee te doen?'

Het idee stond me wel aan. Ik wilde mijn kersverse liefde voor Jezus maar al te graag delen. Ik was kort geleden zelf gedoopt. Nadat we het opleidingsprogramma hadden afgerond, kwamen alle studenten samen in een Adventkerk in Dili, de hoofdstad van Timor-Leste, om te bepalen wie waar in dienst zou treden. Ik had geen plaats toegewezen gekregen. Er waren meer evangelisten dan locaties. Ik keerde terug naar mijn geboortedorp om mijn tuin te verzorgen. Daarnaast werd ik een actief lid van de kerk. Een paar jaar gingen voorbij en een andere ouderling belde me vanuit Dili. 'Ik heb een idee', zei hij. 'Waarom ga je niet aan de slag als evangelist in je eigen provincie?'

Dat leek me wel wat. Enige tijd later bereikte ik Kodo, een dorp, en ik stelde mezelf voor aan Adolfo, één van de dorpingen. Ik vertelde hem dat ik uit de omgeving kwam en naar zijn dorp was gestuurd als evangelist binnen de Adventkerk. Hij had nog nooit van de Adventkerk gehoord en wilde graag meer weten. Ik vertelde Adolfo hoe ik de Bijbelse waarheid over de sabbat van de zevende dag had leren kennen en tot het besluit was gekomen om me aan te sluiten bij de Adventkerk. Ik sloeg mijn Bijbel open en legde uit dat de zaterdag de werkelijke dag van de HEER was en niet de zondag. Ik kon wel zien dat ons gesprek Adolfo enorm raakte en ik bad dat de heilige Geest zijn hart zou bekeren.

Drie dagen later bezocht ik Adolfo opnieuw en nodigde hem uit om met me mee te gaan terwijl ik in de tuin van een buurman, Angelo, werkte. Het was me al snel duidelijk geworden dat de dorpingen blij waren met mijn hulp in hun moestuinen en terwijl we werkten, kon ik uit de Bijbel leren. In de tijd dat Adolfo en ik Angelo bijstonden in zijn tuin, sprak ik over het Woord van God. Ik zag duidelijk dat Adolfo en Angelo van het gesprek genoten. Toen we de klus laat in de middag geklaard hadden, kwam Adolfo naar me toe. 'Zou je me Bijbelstudie willen geven?', vroeg hij. We kwamen 's avonds bij elkaar om Bijbelstudies te houden.

Omdat er geen elektriciteit was in het dorp, vulde ik de lamp steeds weer met kerosine. Overdag leerde ik andere dorpingen over de Bijbel als ik hen hielp in hun moestuinen. Adolfo was de eerste dorping die zich bij de Adventkerk aansloot. Daarna vroeg Angelo om Bijbelstudies. Twaalf jaar lang had hij de leiding gehad over een kerkgemeente en vele dorpingen waren er woedend om toen ze zagen dat hij de Bijbel met mij bestudeerde. Ik

hoorde dat ze me in elkaar wilden slaan. Angelo vreesde voor zijn en mijn veiligheid. Hij stelde voor dat we een punt zetten achter de Bijbelstudies. In die periode plukten en aten we droge en gepelde kokosnoten uit zijn tuin. Ik zag dat één van de droge kokosnoten was ontkiemd. Een kokosnoot hoorde dat niet te doen.

‘Laten we deze kokosnoten planten en iets met God afspreken’, stelde ik Angelo voor. ‘Als Gods werk doorgaat in dit land, zal deze kokosnoot eveneens groeien. Als Gods werk snel zal stoppen of tot stilstand zal komen in dit land, zal deze kokosnoot eveneens sterven’. Tien jaar verstreken en de dode kokosnoot was uitgegroeid tot een enorme boom. Angelo zag het voor zijn ogen gebeuren. Toen ik pas geleden in het dorp was, ontmoette ik Angelo en hij zei me dat hij gedoopt wilde worden. Ik hoop dat vele harten geleid worden tot de HEER in de tuin die God onder mijn hoede heeft gesteld in Timor-Leste.

De nieuwe weg inslaan

Timor-Leste, 15 januari

Adolfo Monteiro, 40

Ik hield van mijn kerk in Kodo, een dorp in Timor-Leste. Ik ging daar elke zondag naartoe om de erediensten bij te wonen. Ik bezocht elke gebedsbijeenkomst. Ik deed mee aan elke kerkelijke activiteit. Tot Mario naar mijn dorp kwam. Toen hij bij mij op bezoek kwam, vertelde Mario me dat hij in een verafgelegen dorp had gewoond, maar dat hij naar mijn dorp was gestuurd als vrijwillige evangelist binnen de Adventkerk. Ik had nog nooit van de Adventkerk gehoord.

Mario vertelde me hoe hij de Bijbelse waarheid over de sabbat van de zevende dag had achterhaald en de beslissing had genomen om zich bij de Adventkerk aan te sluiten. Hij opende zijn Bijbel en sprak met me over de werkelijke dag van de HEER. Hij zei dat zaterdag die dag is, niet de zondag. Ik zag in de Bijbel dat het waar was wat hij beweerde; dat zaterdag de zevende dag is en zondag de eerste.

Ik begon vurig tot God te bidden. Ik vroeg Hem of ik door moest blijven gaan zoals ik altijd had gedaan en de eerste dag heilig zou houden of dat ik een nieuwe weg in moest slaan door de zevende dag te heiligen. 'HEER', bad ik, 'is de oude levensstijl de bedoeling of juist de nieuwe?' Ik bad drie dagen achter elkaar. Toen kreeg ik 's nachts in mijn slaap een droom. Voor me waren twee wegen: een oude weg en een nieuwe. Iemand stond voor me en zei, 'Het is beter de nieuwe weg te volgen en de oude achter je te laten'.

's Ochtends werd ik wakker en dacht na over de droom. Het leek alsof het echt gebeurd was. Die dag kwam Mario opnieuw naar mijn huis en nodigde me uit om met hem te werken in de moestuin van mijn vriend Angelo. Terwijl we werkten, vertelde Mario aan Angelo over Gods Woord. Mario sprak altijd over de Bijbel als hij dorpingen hielp in hun moestuinen en we genoten ervan naar hem te luisteren. Toch werd ik op die dag in het bijzonder geraakt door zijn woorden. Ik vroeg hem mij Bijbelstudies te geven.

Nadat ik me een paar maanden later had laten dopen, vertelde ik mijn vrouw over de Bijbel. Ze werd ook gedoopt, samen met de leden van twee andere families in het dorp. Ons leven is niet over rozen gegaan sinds we ons bij de Adventkerk hebben aangesloten. Een paar jaar na de doop van mijn vrouw eiste haar broer, een ouderling van onze vroegere kerk, dat we ons geloof vaarwel zouden zeggen. Hij sloeg mijn vrouw zelfs waar ik bij was. 'Alleen jouw man kan zich tot dat geloof bekeren', zei hij. 'Je mag zijn voorbeeld niet volgen'.

Mijn vrouw antwoordde dat ze het nieuwe pad wilde volgen. 'Ik ben al getrouwd en heb een gezin', zei ze. 'Mijn man is het hoofd van het gezin. Als hij de weg bewandelt die ik ook moet gaan, zal ik dat doen, al leidt die weg tot het einde van de wereld'. Al oefende onze familie veel druk op ons uit, God is ontzettend goed voor ons geweest. Mijn vrouw en ik hebben voor onze familie gebeden en mijn moeder en twee broers en zussen zijn nu ook lid van de Adventkerk.

Als bewaker verdien ik niet genoeg geld om het evangelie financieel te ondersteunen. Toch heb ik de wilskracht om de waarheid te delen met anderen. Het is mijn plicht en verantwoordelijkheid om harten tot Jezus te brengen, omdat ik weet hoe waardevol elk hart is in Gods ogen. Aan elke persoon die ik ontmoet, laat ik weten dat Jezus ontzettend veel van hen houdt en hen wil redden.

De Bijbel alleen voor priesters

Timor-Leste, 22 januari

Angelo Pereira, 43

Ik verlangde er zo hevig naar de Bijbel te bestuderen, maar de ouderling in mijn kerk zei me dat de Bijbel alleen voor priesters was. Ik zal u vertellen wat er gebeurde. Ik groeide op in een christelijk gezin en was altijd een actief lid in mijn kerk in Kodo, een dorp in Timor-Leste. Op 23-jarige leeftijd begeleidde ik de jeugdgroep van de kerk. Op 27-jarige leeftijd meldde ik me aan voor een zendingsproject buiten het dorp. Kerkleiders zagen wel hoe gedreven ik was en toen ik 31 was, stelden ze me aan als hoofd van één van de gemeentes in het dorp. Twaalf jaar lang had ik de leiding over de gemeente en preekte ik elke zondag uit een boek met kerkelijke leringen.

Tot een adventistische evangelist, genaamd Mario, naar mijn dorp kwam. Hij bezocht me toen ik in mijn moestuin werkte en hij bood aan te helpen. Terwijl we zij aan zij werkten, wees hij me op waarheden uit de Bijbel die nieuw voor mij waren. Ik wilde er meer van weten. Mijn kans bood zich aan tijdens een grote bijeenkomst voor leiders van mijn kerk. Toen we de gelegenheid kregen om te spreken, stelde ik voor dat we allemaal Bijbellessen zouden volgen en een Bijbel kregen om in onze gemeenten te gebruiken.

‘Meneer’, reageerde de voorzittende bisschop, ‘we kunnen u niet uit de Bijbel leren omdat alleen priesters de Bijbel mogen bestuderen. Wel kunnen we u een korte les aanbieden in onze leerstellingen zodat u die kunt overdragen aan uw gemeente’. Aan het einde van de bijeenkomst was mijn hart onrustig. ‘Waarom mag ik de Bijbel niet bestuderen?’, vroeg ik me af. In gebed vroeg ik de HEER, ‘Wie is de ware God? Ik moet het weten zodat ik mijn gemeente over Hem kan leren’. Toen ik naar huis ging, was mijn hart nog even rusteloos en ik zocht de adventistische evangelist op.

‘Kan jij me Bijbellessen geven?’, vroeg ik. ‘Ik zou de Bijbel een heel jaar met je willen bestuderen’. Mario en ik sloegen zijn Bijbel open en we onderzochten de 28 fundamentele geloofsstellingen van de Adventkerk. Na dat maandenlang te hebben gedaan, zei hij, ‘Nu ken je de zuivere waarheid. Blijf alsjeblieft geen onjuiste waarheden leren aan je gemeente. Als je onwaarheden verkondigt, zal je het hemels koninkrijk niet binnengaan’. Ik wist dat Mario gelijk had. Ik had ook gelezen wat Jezus tegen zijn discipelen zei, ‘Wie dus ook maar een van de kleinste van deze geboden afschaft en aan anderen leert datzelfde te doen, zal als de kleinste worden beschouwd in het koninkrijk van de hemel. Maar wie ze onderhoudt en dat aan anderen leert, zal in het koninkrijk van de hemel in hoog aanzien staan’¹.

Ik wilde in hoog aanzien staan in het koninkrijk van de hemel en ik was verdrietig en voelde me schuldig over mijn verleden. Meteen trad ik af als hoofd van de gemeente, maar ik leek de kerk op geen enkele manier te kunnen verlaten. Zes jaar lang worstelde ik en bad, ‘HEER, wanneer zal ik me bij uw volk kunnen voegen?’. Op een dag liep ik langs het huis van mijn oom en zag dat hij in gesprek was met Mario. Een onweerstaanbaar verlangen kwam in me

---

¹ Matteüs 5:19

op om gedoopt te worden en deel uit te maken van het leven van de Verlosser die ik had leren kennen tijdens de Bijbelstudies.

‘Wanneer is de volgende doop?’, vroeg ik Mario. ‘Kan ik me dan laten dopen?’. Mario nam meteen contact op met een adventistische predikant en nadat het een en ander was afgesproken vanwege de coronabeperkingen werd ik, samen met de ouders van mijn vrouw, in 2020 gedoopt. Ik ben er ontzettend blij mee dat ik lid ben van de wereldwijde Adventkerk. Bid er alstublieft voor dat mijn vrouw en kinderen Gods waarheid ook willen volgen.

Engelen onder ons

Timor-Leste, 29 januari

Lusio en Yelri Dias

Lusio en zijn vrouw, Yelri, hadden nooit gedacht dat ze stenen op zich afgeworpen kregen door Jezus' spoedige wederkomst te verkondigen aan een onbekeerde groep mensen in Timor-Leste. Ook hadden ze nooit gedacht dat ze engelen zouden zien. De zendingswerkers van *Global Mission* waren naar de bergen gestuurd om toenadering te zoeken tot sprekers van het Fataluku, één van de dertig talen die de 1.3 miljoen inwoners van het land eigen is. Het echtpaar had een streepje voor: het Fataluku was Lusio's moedertaal. Omdat ze niet wisten waar ze moesten beginnen, ondernam het echtpaar elke dag een gebedswandeling door de vier dorpen van hun regio.

Na een tijdje besloten ze het huis dat ze huurden ook open te stellen voor bijlessen in wiskunde en Engels. De naschoolse bijlessen waren razend populair; binnen een mum van tijd was het oorspronkelijke aantal kinderen, twaalf in totaal, uitgegroeid tot 57. Elke middag begon de bijles met Bijbelstudie en gebed. Twee maanden later vertelden kinderen hun vrienden dat Jezus snel weer komt en vroegen ze hun of ze naar de hemel wilden gaan. Sommige kinderen verlangden zich bij de Adventkerk aan te sluiten. Lusio en Yelri waren positief gestemd.

Dat veranderde in de derde maand. Kinderen die de bijlessen niet bezochten, begonnen de bijeenkomsten te verstoren door de studenten te bedreigen en uit te horen. Het duurde niet lang voordat slechts vier tot maximaal zes leerlingen de bijlessen 's middags bezochten. Uiteindelijk liet de huisbaas van het huis dat Lusio en Yelri huurden weten dat ze hun koffers konden pakken. Het echtpaar verhuisde naar een kleinere woning waar ze niet de ruimte hadden om kinderen bijles te geven. Enige tijd later zette Lusio evangelisatiebijeenkomsten op in één van de vier dorpen toen bleek dat een paar dopelingen van plan waren zich te laten dopen. Aan het einde van de bijeenkomsten was bijna het hele dorp aanwezig. Lusio en Yelri hoopten er het beste van.

Tot Lusio aan werd gehouden door een vrouw toen hij naar de waterput ging om zijn drie waterreservoirs, het limiet, te vullen. 'Verspreid je folders niet onder mijn mensen en probeer ze niet te bekeren', sneerde ze. 'Wat bedoel je?', vroeg hij. 'Ik ken jou en je bedoelingen', zei ze. 'Houd me maar niet voor de gek. Je probeert mijn mensen naar jouw kerk te lokken door ze geld aan te bieden'. Dat was een valse beschuldiging. Geld was nooit ter sprake gekomen. Plotseling gaf de onderwijzeres Lusio een harde klap met haar hand. Haar volwassen zoon, die vlakbij stond, stompte Lusio. Daarna raapten de moeder en zoon stenen op en gooiden die naar de zendingswerker van *Global Mission*. Geen steen raakte hem. Toen een menigte mensen was ontstaan, dreigde iemand Lusio neer te schieten en rende naar huis om een geweer te halen. Goedgezinde dorpingen beschermden Lusio zodat hij naar het dorp kon vluchten.

Twee maanden later arriveerde een adventistische leider om te spreken bij evangelisatiebijeenkomsten in een van de andere dorpen. De menigte nam met de dag toe

en Lusio en Yelri zagen het helemaal zitten. Op een avond gooide een aantal mannen stenen in de ontmoetingstent. Één steen raakte het hoofd van een vrijwillige verpleegster, waardoor het bloed langs haar gezicht stroomde. De bijeenkomst voor die avond was van de baan. Nog meer door de lucht vliegende stenen stonden de mensen te wachten toen ze naar hun huizen reden in een truck die door de kerk gehuurd was om de berg te beklimmen. De dorpingen waren bang. Plotseling verschenen zeven grote mannen in heldere, stralende kleding. De vreemdelingen waren alleen zichtbaar voor drie verblufte jongemannen, die zagen dat ze de plaats verlieten en steeds kleiner en kleiner werden terwijl ze de berg opgingen. Er werden geen stenen meer gegooid.

Toen ze hoorden over de zeven stralende mannen, twijfelden de dorpingen er niet aan dat God zijn engelen had gestuurd om zijn volk te beschermen. 'De engel van de HEER waakt over wie Hem vrezen, en bevrijdt hen'². De volgende sabbat gaven dertien jonge mensen hun leven aan Jezus en lieten zich dopen. Onder hen waren twee van de drie jongemannen die de engelen hadden gezien. Ondanks de bovenmenselijke beproevingen waar ze mee te maken hebben gekregen, houden Lusio en Yelri de moed erin. Ze weten dat God verlost.

---

² Psalm 34:8

Klappen versterken geloof

Timor-Leste, 5 februari

Elizita Da Silva, 37

Op een dag kreeg ik een opgewekt telefoontje van mijn jongere zus. 'Zus', zei ze. 'Ik bestudeer de Bijbel en de lessen zijn erg interessant. Doe ook mee, dan kunnen we samen de opleiding volgen tot zendeling'. Door het enthousiasme in de stem van mijn zus, werd ik nieuwsgierig en ik sprak af met haar en een getrouwd echtpaar, Yuliana en Luis, twee zendingen. 'Maak me alsjeblieft wegwijs in de Bijbel', vroeg ik hen. Ik studeerde aan een universiteit in Dili, de hoofdstad van Timor-Leste. Mijn zus, Ermelinda, ging naar een middelbare school in dezelfde stad. Wij beiden kwamen uit een klein landelijk dorp.

Bijna dagelijks bestudeerde ik de Bijbel met het echtpaar. De Bijbelstudies fascineerden me. Ik leerde over Gods grote liefde voor mij. Ik kwam te weten dat ik mijn liefde voor God onder andere kon tonen door Hem te eren met mijn lichaam en rein voedsel te eten. Ik ontdekte dat mijn liefde voor God vooral tot uiting kwam door zijn geboden te houden. Jezus zei, 'Als je Mij liefhebt, houd je dan aan Mijn geboden'³. Ik was er vooral in geïnteresseerd de Tien Geboden te lezen. Ik had nog nooit van het vierde gebod gehoord, dat de opdracht geeft 'Houd de Sabbat in ere, het is een heilige dag'⁴.

Toen ik beseftte dat God zijn heilige dag nooit had veranderd naar de zondag, vroeg ik het echtpaar waar ik op de sabbat van de zevende dag kon aanbidden. 'Ik wil de sabbatdag eerbiedigen, maar waar kan ik naar de kerk gaan?', zei ik. 'Er is een kerk in Dili', vertelde Luis. 'Je kan daar elke sabbat naartoe gaan', reageerde Yuliana. Ermelinda en ik gingen samen naar de kerk. Na de kerk twee weken lang te hebben bezocht, besloten we ons te laten dopen en lid te worden van de Adventkerk.

Onze oudere broers waren woedend toen ze ontdekten dat ik de kerk van ons gezin had verlaten. Ze bedreigden en sloegen me. 'Het is afgelopen met die studie van je', zei één broer. 'We nemen je mee terug naar het dorp', zei een andere broer. Mijn broers dwongen me om een punt te zetten achter mijn opleiding en met hen terug te keren naar het dorp. Ze verplichtten me varkensvlees te eten en samen met hen op zondag naar de kerk te gaan. Ik voelde me zo naar. Ik moest mezelf in de badkamer opsluiten om de Bijbel te lezen en te bidden. Toch maakten de dreigementen en afranselingen mijn geloof sterker. Ik was vastbesloten God lief te hebben met mijn hele hart en zijn geboden te houden. De dreigementen en afranselingen hielden een maandlang aan.

Mijn jongere zus kon gelukkig in de hoofdstad blijven. Ze belde me om te laten weten dat de Adventkerk een twee maanden durend opleidingsprogramma voor zendingen op touw had gezet. Ik wilde niets liever dan een zending zijn. Het was mijn wens zoals Yuliana en Luis te zijn, die me over de Bijbel hadden verteld. Ik verlangde ernaar anderen te leren over God. Op een dag rende ik weg van huis zonder het aan iemand te vertellen. Na de opleidingsperiode van twee maanden was ik een zending. Ik hield van het werk dat mij

---

³ Johannes 14:15

⁴ Exodus 20:8

gegeven was en ik wijdde me er volledig aan. Ik bad dagelijks voor mijn familie en vooral voor mijn broers.

Twee jaar zijn voorbijgegaan en ik ben inmiddels getrouwd met mijn man, Reinaldo, een adventist. Geen enkel familielid was aanwezig bij ons huwelijk. God zij dank praat mijn familie nu weer met me. Ik ben God ook enorm dankbaar voor onze drie kinderen die naar de enige adventistische school in Timor-Leste gaan. Bid alstublieft voor mijn broers en de rest van mijn familie. Bid er alstublieft voor dat de school vele kinderen kan vertellen over Jezus en zijn Woord.

Tina's beproeving

Timor-Leste, 12 februari

Tina Alves, 39

Tina, haar man en hun vier kinderen zaten krap bij kas in Timor-Leste. Tina was boekhouder en receptioniste en haar man werkte als monteur. Op de een of andere manier konden ze net de eindjes aan elkaar knopen totdat ze hun zoon naar een adventistische kostschool stuurden in het naastgelegen Indonesië. Er was geen adventistische middelbare school in Timor-Leste. De opleiding van de jongen kostte veel geld en Tina en haar man kregen steeds meer betalingsachterstanden toen onverwachte rekeningen zich aandienen na familiebegrafenissen en een langdurig probleem in de familie.

Tina wist zich geen raad meer. Ze solliciteerde naar een baan op een aardbeienboerderij in Australië. Kerkleden schoven haar voor de voeten dat haar kind nog maar een jaar was, maar ze was vastbesloten. Zij zou als seizoenarbeider aan de slag gaan in Australië. Ze hoopte de schuld af te betalen en na zes maanden terug te keren met wat spaargeld. Tina kreeg werk op een boerderij in Tasmanië. Tijdens haar eerste week kondigde de opzichter van de boerderij aan dat er dubbel uitbetaald werd op zaterdagen. Op zaterdagochtend zette haar kamergenoot, die ook uit Timor-Leste kwam, koers naar de aardbeivelden. Tina daarentegen bleef in haar kamer.

Twee maanden lang vierde ze de sabbat op haar kamer. Op een sabbat besloot ze op zoek te gaan naar een adventistische kerk in de naburige stad, Launceston. Ze kende de stad niet en verdwaalde al snel. Niets leek op Timor-Leste, er liep bijna niemand op de straat, zelfs geen kinderen. Bezorgd probeerde ze de weg terug te vinden naar de boerderij. Na twee uur te hebben gelopen, zag ze een man zijn tuin schoonmaken. 'Goeiemorgen meneer', zei ze. 'Kunt u me helpen alstublieft? Waar is de bushalte?' 'Waar kom je vandaan en waar ben je naar op weg?', vroeg hij. 'Ik kom uit Timor-Leste en ik zoek de adventkerk', antwoordde ze. 'Oh! Mijn vrouw is adventist, maar ze gaat niet naar de kerk', zei de man. 'Maar ik ken wel een paar kerkleden'.

De man nam Tina mee naar het huis van een kerklid en vanaf die tijd ging Tina elke sabbat naar de adventkerk. Kerkleden ontvingen haar vriendelijk, overlaadden haar met eten, kleding en zelfs keukenspullen. Haar kamergenoot en andere werklieden werden boos toen ze haar op zaterdagavonden terug zagen komen met haar armen vol cadeaus. 'Wat is de echte reden dat je naar Australië bent gekomen?', vroeg een arbeider. 'Om geld te verdienen', reageerde Tina. 'Waarom werk je dan niet op zaterdag? Je weet toch dat je op zaterdag het dubbele tarief verdient?', zei een ander. 'Je bent hier enkel om plezier te maken', zei een derde.

De onterechte beschuldigingen deden Tina pijn. 'Zes dagen per week kan ik geld verdienen en is er slechts één dag voor God', zei ze. 'Ik ben er zeker van dat God mij voorziet, al krijg ik geen dubbel tarief uitbetaald'. De arbeiders eisten van de opzichter van de boerderij dat hij haar dwong op zaterdagen te werken. In het gesprek met de opzichter legde Tina uit dat ze de eigenaar van de boerderij tijdens het sollicitatiegesprek had verteld dat ze adventist was

en niet op zaterdagen werkte. De eigenaar had daarop geantwoord dat Australië een vrij land is waar mensen kunnen kiezen op welke dag ze aanbidden. 'Het spijt me', zei Tina tegen de opzichter. 'Wat er ook gebeurt met me, ik zal nooit op zaterdag werken. Al stuur je me terug naar Timor-Leste'.

Tina kreeg toestemming om op zaterdag vrij te zijn. Naarmate de tijd verstreek, kregen vier of vijf andere arbeiders interesse in Tina's geloof en gingen ze op sabbat met haar naar de kerk. Aan het einde van de zes maanden vroeg Tina zich af of ze de juiste keuze had gemaakt. Het geld dat ze verdiend had was nauwelijks genoeg om de schuld bij de school mee af te betalen. In het vliegtuig naar Timor-Leste bleek echter dat ze meer geld had verdiend dan haar vrienden die op zaterdag gewerkt hadden. Hoe dat kwam?

Op haar laatste sabbat in Australië gaven kerkleden haar een afscheidscadeau, een stapel enveloppen. In de badkamer van de kerk opende Tina de enveloppen en zag ze geld. Het was meer geld dan ze ooit verdiend zou hebben als ze elke zaterdag een dubbel tarief had ontvangen voor haar werk. Tranen vulden haar ogen terwijl ze neerknielde in de badkamer. 'Dank U God voor deze geweldige zegen', bad ze. 'Wat geweldig. Ik had nooit gedacht dat ik deze zegen zou ontvangen zonder ervoor te werken. Toch heeft God alles voor me klaargemaakt. Het is net als wat Jezus zei in Lucas 18:27: 'Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God'.

Wonderbus

Timor-Leste, 19 februari

Zelindo Joao Lay, 42

Zelindo, een 42-jarige winkeleigenaar in Timor-Leste, bad tot God om een rookvrije bus op het eiland in de Indische Oceaan. 'HEER, ik heb een punt gezet achter roken, drinken en met het eten van onrein voedsel', zei hij. 'Ik verkoop geen sigaretten, alcohol, koffie of thee. En toch roken en drinken mensen nog steeds. Help me alstublieft. Ik wil een rookvrije bus kopen zodat mensen zonder rookwalm kunnen reizen'. Zelindo schreef zijn zus in Surabaya, een stad in Indonesië, om haar te vragen naar de prijs van een bus. Via een sms liet ze hem weten dat een bus zo'n 35.000 Amerikaanse dollars kost, maar dat zij een bus had gezien die in de aanbieding was voor 31.500 dollar.

Enthousiast vertelde Zelindo zijn broer, Fernando, over de bus en Fernando bood aan hem \$10.000 te schenken. Zelindo moest een aanbetaling doen van \$15.000 en dus nam hij dat bedrag op van zijn spaarrekening. Drie maanden later maakte hij \$6500 over. De \$10.000 van zijn broer zou hij gebruiken om de rest af te betalen als de bus per boot in Dili, de hoofdstad van Timor-Leste, was aangekomen. Op een zondagochtend kreeg Zelindo een telefoontje dat de bus in de haven was en dat hij de wagen de volgende dag kon ophalen. Hij moest de \$10.000 bij zich hebben. Hij maakte zich geen zorgen; zijn broer had hem het geld beloofd.

Die avond maakten Zelindo en zijn vrouw de balans op van hun winkelinkomsten van de vorige week. Normaal gesproken verdienen ze zo'n \$10.000 tot \$13.000, maar nu kwamen ze tot \$28.000. Zelindo en zijn vrouw keken elkaar aan. 'Hoe kan dat nou?', vroeg hij. 's Ochtends ging Zelindo naar zijn broer om het toegezegde geld op te halen. Tot zijn verbazing zei Fernando tegen hem, 'Ik had je er nog over willen bellen, maar ik ben het vergeten. Ik wilde zeggen dat ik die \$10.000 niet kan missen'. Zelindo glimlachte. Hij was evengoed gelukkig omdat hij wist dat God hem al geholpen had. Hij had genoeg geld verdiend in zijn winkel om de bus te betalen.

De bus, genaamd 'Redding', is welbekend op het hele eiland en wordt vooral gebruikt door zwangere vrouwen en moeders met kinderen. Roken is niet alleen verboden, er klinkt kerkmuziek door de bus als hij door de dorpen rijdt. Een groot biljet aan de zijkant van de bus verkondigt de drie-engelenboodschap van Openbaring 14 dat Jezus spoedig komt. 'Mensen zijn dol op die bus', zei Zelindo. 'Ze zijn er gek op omdat het een rookvrije bus is'. Zelfs de politie raadt de bus aan. Op een dag belde een kerklid Zelindo op vanuit de op twee na grootste stad in Timor-Leste, Baucau. Hij liet weten dat de politie naar het centrale busstation was gekomen en tegen de chauffeurs had gezegd, 'Waren jullie maar zoals die bus 'Redding'. Ze staan niet toe dat iemand rookt in de bus. Jullie zouden hun voorbeeld moeten volgen'.

Mensen hebben Zelindo gevraagd zijn busdiensten uit te breiden naar andere gebieden. Zelindo antwoordt dan dat hij tot de HEER bidt om hem te helpen een tweede bus te kopen.

Door Zelindo's toedoen bereiden vijf mensen zich nu voor op de doop. 'God zegent mijn bedrijf', zei hij. 'Ik dank God dat ik mensen tot Hem kan leiden door de bus en mijn winkels'.

Geloofsvervolging

Laos, 26 februari

Kina, 14

Hijgend en puffend rende Kinda naar het huis van de adventistische predikant en bonkte op zijn deur in een dorp in Laos. Het veertienjarige meisje had de touwen weten los te krijgen waarmee haar ouders haar handen hadden vastgebonden. Kina's ouders mishandelden haar en haar oudere broer sloeg haar in haar gezicht en schopte haar lichaam bont en blauw. Wat ze misdaan had? Het leven van het meisje stond op z'n kop omdat ze zich had laten dopen in Jezus en zich bij de Adventkerk had aangesloten.

Haar eens zo liefdevolle en zorgzame ouders hadden zich tegen haar gekeerd en begonnen haar te mishandelen om haar terug te doen keren tot hun familiegodsdienst. Kina echter was standvastig en weigerde haar geloof de rug toe te keren. De kalme moed die zij bezat ondanks zo veel lijden was verbluffend. Haar nieuwe adventistische vrienden trokken haar niet voor. Ze maakten deel uit van een kleine groep gelovigen, vooral vrouwen, die bestond uit verarmde boeren, tuinmannen en werklieden die de eindjes maar net aan elkaar konden knopen.

Misschien werd Kina geraakt door hun liefde. Misschien zegende Jezus haar door de heilige Geest met een innerlijke vrede en hoop waardoor ze de kracht had om niet te bezwijken onder de druk en de vervolging van haar eigen vlees en bloed. Iets in Jezus maakte **zoveel** indruk op haar dat ze alles op zou willen geven voor Hem. Maar hoe lang hield het meisje dit nog vol? Hoe lang kon ze de afranselingen en pijnigingen van haar ouders en broer nog verdragen? Waar kon ze heen om hulp en bescherming te ontvangen? Kina kon nergens naartoe en was te bang om naar huis te gaan. Op andere familieleden hoefde ze geen beroep te doen, omdat ook zij meenden dat ze haar geloof in Jezus moest opgeven om terug te keren tot het animisme.

Naar de autoriteiten kon ze niet gaan. Het dorpshef was een familielid van haar en was van mening dat zij, als dochter, haar ouders in alles gehoorzaam diende te zijn. Je ouders gehoorzamen is een goed en terecht iets om te doen. Je hoort dat te doen in Laos en de Bijbel draagt het ons ook op. In Efeziërs 6:1 lezen we: 'Kinderen, wees gehoorzaam aan je ouders uit ontzag voor de HEER, want zo hoort het'. Maar kan een kind zijn/haar ouders altijd gehoorzaam zijn? Terwijl haar lichaam onder de akelige zwartblauwe kneuzingen zat, vluchtte Kina naar het huis van de predikant. Toch kon ze daar niet lang blijven. Voordat haar ouders naar haar op zoek gingen, stuurde de predikant haar snel door naar één van zijn familieleden die hij vertrouwde.

Vijf dagen later verborg Kina zich nog steeds voor haar ouders. Ze kon niet naar huis. Ze was bang om terug te gaan. Haar familieleden hadden haar zo vaak geslagen. De laatste keer had haar vader zelfs een pistool tevoorschijn gehaald en was de kogel rakelings over haar hoofd gesuisd. Hoewel ze lichamelijk enorm beschadigd was, is het moeilijk te zeggen welke impact de bedreigingen en afranselingen op Kina's geestelijke welzijn hebben.

Bid alstublieft voor Kina. Bid dat ze de kracht zal ontvangen om de moeilijkheden te ondergaan die haar eigen familie veroorzaakt. Bid dat de engelen van de HEER haar zullen beschermen tegen ernstige verwondingen. Bid voor haar ouders en andere gezinsleden, dat hun harten verzacht worden en dat ze het licht van het evangelie zullen zien of dat ze hun dochter op z'n minst toestaan haar geweten te volgen. Bid er ook voor dat de kerkleden in staat zullen zijn het meisje een uitweg te bieden. Misschien kan ze een paspoort krijgen en naar een adventistische kostschool gaan in een ander land. Bid om wijsheid dat kerkleden verstandig omgaan met dergelijke tragische situaties.

Weduwe uit Udomxai

Laos, 5 maart

Sadua Lee, 33

Sadua wilde niet verhuizen naar Noord-Laos. De predikant bood talloze keren zijn excuses aan toen kerkleden hem vroegen het evangelie te delen in Udomxai, één van de laatste provincies in Laos zonder adventisten. Uiteindelijk namen hij en zijn vrouw de uitnodiging aan en verhuisden ze hartje winter naar hun gehuurde woning. Het was geen gebruikelijke winter. Voor het eerst in de geschreven geschiedenis daalde de plaatselijke temperatuur tot onder het vriespunt. Dieren en planten stierven. Het gehuurde huis was kaal. Er stond geen bed, er was geen kachel, er waren geen dekens. Slechts een dak, muren en een vloer beschermden hen tegen de winterkou. Meelevende burens brachten wat dekens.

Toch was het weer het minst van Sadua's zorgen. Het was een hele klus om iets op te zetten in een gebied waar mensen tegen het evangelie waren. Voor het eerst brachten hij en zijn vrouw God eer toe zonder andere kerkleden. Ze voelden zich eenzaam en gaandeweg veranderde die eenzaamheid in frustratie. Ze wisten niet hoe ze het evangelie konden verspreiden. Niet lang daarna namen autoriteiten het initiatief om hun aanwezigheid onder de loep te nemen. Frustratie veranderde in angst. Sadua riep de hulp in van een kerkelijke leider. De kerkleider wist niets anders aan te raden dan te bidden om wijsheid. 'Begin een gebedswandeling en vraag de HEER of Hij je de weg wil wijzen', zei de leider.

Predikant Lee voegde de daad bij het woord. Hij liep door het dorp en bad. Hij knielde neer op een heuvel vanwaar hij uitzicht had op het dorp en bad. Niet snel daarna begon hij dorpelingen op sabbatmiddag te bezoeken. Tijdens die bezoeken hoorde hij over een vrouw die door een demon bezeten was en ging een kijkje nemen. En jawel, de vrouw zat vastgeketend aan een deurpost van haar eigen huis. De moeder van vijf kinderen zat al vijf maanden vastgebonden aan de deurpost, ze was naakt en had een zieke geest. Ze bracht haar dagen door als een hond. Sadua kwam te weten dat de demon kort na de dood van haar man was binnengetreden.

Hij vroeg de dorpsouderlingen of hij voor de weduwe mocht bidden. Ze stemden toe. Ze hadden haar op allerlei manieren geprobeerd te genezen, maar niets had geholpen. Sadua legde zijn hand op haar hoofd en bad. De volgende dag kwam hij terug om te bidden en de dag daarop weer. Een week ging voorbij en de vrouw begon weer gewoon te eten en te drinken en ze konden kleine gesprekken met haar voeren. Op een dag gaf ze haar hart aan Jezus en de demonen gingen uit haar weg. Uiteindelijk maakte het dorps hoofd haar los en kreeg ze kleding om aan te trekken. Toch waren familieleden er bang voor dat de demonen terug zouden keren. De weduwe en haar vijf kinderen kwamen bij Sadua wonen totdat familieleden het veilig voor haar vonden om weer naar huis te komen.

Na de Bijbelstudies gaven de weduwe en haar twee oudste kinderen, tieners, hun hart aan Jezus en werden gedoopt. Het gezin behoorde tot de eerste adventisten in de provincie. Het nieuws over wat Jezus had gedaan voor de weduwe uit Udomxai verspreidde zich door het hele gebied. Vele dorpelingen kwamen naar Sadua om hulp en genezing te ontvangen. Velen

aanvaardden de evangelieboodschap en namen Jezus aan als hun persoonlijke Verlosser. Vandaag de dag verdient de weduwe uit Udomxai haar brood door haar burenen te helpen rijst te planten in ruil voor rijst om haar gezin te voeden. Ze heeft geen land om te bebouwen, geen vaste baan en vijf hongerige monden. Bid alstublieft voor de weduwe en haar kinderen. Bid voor de kostbare mensen van Laos.

Vergevende moeder; deel 1

Thailand, 12 maart

Charmaine Ku, 38

Toen ik mijn leven aan Jezus gaf, wees de heilige Geest mijn hart op een zonde waar ik jarenlang mee geworsteld had. Deze zonde overtreedt één van de Tien Geboden: 'Toon eerbied voor uw vader en moeder'⁵. Ik besepte dat ik schuldig was aan deze zonde toen ik het gebed van David bad: 'Doorgrond mij, God, en ken mijn hart, peil mij, weet wat mij kwelt, zie of ik geen verkeerde weg ga, en leid mij over de weg die eeuwig is'⁶. De problemen begonnen, denk ik, toen ik een relatie had met een niet-christelijke man in mijn thuisland Maleisië. Moeder mocht mijn vriend niet en daar wond ze geen doekjes om. Soms negeerde ze hem als hij haar gedag zei. Zodra ze hem zag, begon ze met haar ogen te rollen. In de acht jaar dat wij een relatie hadden, veranderde er niets aan die vreselijke spanning tussen hen.

Ik ben ook koppig. Geen moment dacht ik na over de mening van mijn moeder en ik vond het leuk het haar moeilijk te maken. We kwamen zelfs op het punt dat ik alleen nog thuis kwam om te slapen, zodat ik geen tijd door hoefde te brengen met mijn moeder. Ik begon God vergeving te vragen en smeekte Hem mij te helpen het vijfde gebod te houden. In de daaropvolgende twee jaar faalde ik daar desondanks vreselijk in. Ik bad 's ochtends en zodra ik mijn slaapkamer uitliep en met mijn moeder praatte, stroomde ik over van woede. Moeder en ik konden het gewoon echt niet met elkaar vinden en ze irriteerde me in alles. Ik bad nog meer, maar ik begon me zelfs te ergeren aan het geluid van haar knokkels die op mijn deur klopten om te laten weten dat het eten klaar was.

Ik was een ontzettend respectloze dochter en ik leek er geen verandering in te kunnen brengen. Een paar maanden lang sprak ik zelfs niet met mijn moeder. Als ze een gesprek aan wilde knopen met me, negeerde ik haar. Ik wist niet hoe ik met haar moest praten. Blijkbaar kon ik haar niet vergeven. Ik bad nog harder. God antwoordde mij via de Bijbel. Op een morgen las ik Jezus' woorden in Mattheüs 6:14-15: 'Want als jullie anderen hun misstappen vergeven, zal jullie hemelse Vader ook jullie vergeven. Maar als je anderen niet vergeeft, zal jullie Vader jullie je misstappen evenmin vergeven'. Daarna las ik in *Schreden naar Christus* van Ellen G. White: 'De strijd tegen ons eigen-ik is de zwaarste strijd, die te strijden valt. Het ondergeschikt maken van het eigen-ik, ons volledig onderwerpen aan de wil van God, vraagt strijd. Maar men moet zich aan God overgeven, voordat men vernieuwd kan worden in heiligheid'⁷.

Ik realiseerde me dat ik me vasthield aan een gevaarlijke zonde. Ik moest leren moeder te vergeven, maar ik was er werkelijk niet toe in staat omdat ik mezelf er niet toe kon brengen haar te aanvaarden en te vergeven. God bleef aan mijn hart werken en Hij hielp me weer tegen moeder te praten. Prijs God! Het was een begin. Toch wist ik dat ik nog een lange weg te gaan had. Al spraken we met elkaar, onze gesprekken waren liefdeloos en ongeduldig. Met mijn menselijke verstand kon ik honderd redenen bedenken om haar onbeschoft te

---

⁵ Exodus 20:12

⁶ Psalm 139:23-24

⁷ Ellen G. White, *Schreden naar Christus*, p. 20.

behandelen. Vele keren dacht ik dat ze een lesje moest leren omdat onze relatiebreuk niet enkel en alleen aan mij te wijten was.

Ik bad de heilige Geest me te veranderen en als dat niet mogelijk was, moeder te veranderen. Ik herinnerde me een bekend citaat van een onbekende auteur, 'Soms verandert God je situatie niet omdat Hij je hart wil veranderen'. Ik raakte ervan overtuigd dat God me wilde veranderen. Maar hoe?

Vergevende moeder; deel 2

Thailand, 19 maart

Charmaine Ku, 38

Vorige week: nadat Charmaine haar leven aan Christus had gegeven in Maleisië, beseftte ze dat ze haar moeder moest eren zoals het vijfde gebod voorschrijft. Maar hoe?

Twee jaar lang bad ik vurig voor deze zonde van mij en soms ondervroeg ik God zelfs. 'O HEER, hoe gaat U mij veranderen?', bad ik. 'Doe alstublieft iets!'. Aan het einde van 2018 kwamen mijn jongere broer en zus terug naar Maleisië voor een grote familiereünie. Het was een zeldzaam iets om de hele familie samen te zien. We woonden erg ver uit elkaar. Mijn broer, Luther, is elf jaar jonger dan ik en hij merkte mijn strijd met moeder. Op de dag dat hij terugvloog naar Thailand liet hij een brief voor me achter in mijn ochtendwijdingsboek. Ik vond de brief de volgende dag. Luther schreef:

Ik schrijf deze brief met pijn in mijn hart. Ik dank en prijs God dat jij vele waarheden hebt geleerd en jouw leven op een positieve manier hebt veranderd. Het is geweldig om te zien dat mijn zus op het pad van dienstwerk loopt. Ik ben daar ontzettend trots op en ik ben zwaar onder de indruk als ik naar jou kijk. Alle eer en lof voor Hem! Nadat ik, al ben ik zondig en imperfect, had gebeden en nagedacht, kon ik moed opbrengen om je vanuit mijn hart te schrijven over je strijd en relatie met onze moeder.

Ik weet dat onze moeder niet perfect is. Ze kan soms onredelijk zijn en op je zenuwen werken. Toch is ze de moeder die onze perfecte God aan ons gegeven heeft, om lief te hebben, respectvol te behandelen en te gehoorzamen. Ik weet heel goed dat onze moeder fouten maakt, maar ze handelt altijd als een moeder die bezorgd is om haar kind. Misschien zullen we nooit helemaal kunnen begrijpen waarom ze doet wat ze doet. Ik vermoed dat je niet beseft hoe impulsief je optreedt tegenover onze moeder waaruit onredelijkheid blijkt en wat getuigt van ongeduld, egoïsme en trots. Ik vermoed ook dat dit een struikelblok kan zijn voor mensen om je heen als ze zien hoe je met onze moeder omgaat en tegen haar praat.

Zoals ik zei, ik schrijf dit met pijn in mijn hart en met het doel de zus waar ik veel van hou en me zorgen om maak, te berispen. Misschien heb ik dit niet goed geformuleerd, maar ik vertrouw erop en bid ervoor dat de heilige Geest persoonlijk tot jouw hart spreekt en je een geest van herstel zal geven. Zorg goed voor jezelf.

*Heel veel liefde en gebed,
je kleine broer.*

Nadat ik de brief had gelezen, huilde ik meer dan een uur en smeekte God om vergeving terwijl ik Hem er tegelijkertijd om prees dat Hij via mijn broer tot mij sprak. Hoewel mijn sterfelijke 'ik' mijn moeder nog steeds oneerbiedig wil behandelen, is het me vanaf die dag gelukt niet tegen moeder te schreeuwen. God beantwoordde mijn gebeden! Zoals Hij

beloofde, 'Dan zal Ik hen eensgezind maken en hun een nieuwe geest geven; Ik zal hun versteende hart uit hun lichaam halen en hun er een levend hart voor in de plaats geven'⁸.

De kracht van de heilige Geest herstelde mijn verbroken relatie met moeder. Ik prijs God dat Hij onze relatie heeft hersteld voordat ik uit huis ging. Zes dagen nadat ik de brief van mijn broer had ontvangen, vloog ik naar west-Maleisië om bij een Bijbeltraining van de kerk te zijn. Moeder bracht me naar het vliegtuig en ik gaf haar een dikke knuffel ter afscheid. Het was de eerste knuffel in meer dan tien jaar tijd. Zes maanden later verhuisde ik naar Thailand en ging ik aan de slag als basisschooljuf aan de adventistische internationale zendingsschool in de stad Korat. Niemand had het me waarschijnlijk kwalijk genomen als ik uit huis was gegaan zonder de ruzie met moeder op te lossen. Toch stond God het niet toe dat mijn zonde bleef bestaan. In zijn perfecte tijd deed God een wonder in mijn leven en zorgde Hij ervoor dat ik me, voor mijn verhuizing naar Thailand, niet langer schuldig maakte aan deze zonde.

---

⁸ Ezechiël 11:19

Laatste kans voor God

Dertiende sabbat, Thailand, 26 maart

Charmaine Ku, 38

De afgelopen twee sabbatten hebben we gehoord hoe God Charmaine hielp om haar moeder te eren. Vandaag vertellen we hoe ze haar hart aan Jezus gaf.

Ik daagde God uit met een brutaal gebed. 'Beste God, ik geef U nog één kans', bad ik. 'In het verleden heb ik vele kerkbijeenkomsten bezocht, maar mijn leven is in geen enkel opzicht veranderd. Ik maak nog steeds fouten, dus wat doet het ertoe? Is het niet beter om het bijltje er maar gewoon bij neer te gooien en niet telkens te proberen tot U terug te keren? Binnenkort heb ik twee weken vakantie en ik wil gewoon het huis uit. Daarom heb ik me ingeschreven voor een opleidingscursus over de Bijbel. HEER, dit is uw laatste kans. Als dit niet werkt, beloof ik U dat U me voor eeuwig kwijt bent!'

Ik groeide op in een adventistisch gezin in Maleisië en ging van jongs af aan naar de kerk om mee te doen aan de activiteiten tijdens de eredienst. Toch deden de geestelijke dingen me niks. Acht jaar lang had ik een relatie met een niet-christelijke man. Ik verdiende goed toen ik als muziklerares werkte op een internationale school. Maar ik had geen vrede en daarom bad ik en ging ik naar de Bijbelschool die de kerk had georganiseerd. Twee weken lang bestudeerden we het heiligdom. Ik kende het heiligdom helemaal niet. In mijn kindertijd en jeugd had ik niet geleerd de Bijbel te lezen en naar de kerk gaan was slechts een routine. Kerkleden hadden me opgedragen hoe ik me als adventist moest gedragen, maar een persoonlijke relatie met God, die had ik niet.

Bij de Bijbelschool las ik Ezechiël 37:4-5, waarin staat: 'Toen zei Hij: 'Profeteer, en zeg tegen deze beenderen: 'Dorre beenderen, luister naar de woorden van de HEER! Dit zegt God, de HEER: Beenderen, Ik ga jullie adem geven zodat jullie tot leven komen.' Het visioen over de dorre beenderen leerde me dat ware opwekking alleen tot stand komt door naar Gods Woord te luisteren en door de aanwezigheid van zijn adem, de heilige Geest. Ik had behoefte aan een persoonlijke, rechtstreekse connectie met God door een gebedsvol leven waarin ik voortdurend vroeg om de heilige Geest. Door het heiligdom te bestuderen, leerde ik Gods opofferende liefde kennen. Ik ontdekte dat Hij de kracht heeft al mijn zonden te vergeven en dat het zijn diepste verlangen is voor eeuwig met mij te leven. Gods liefde vulde de leegheid en herstelde de gebroken scherven van mijn leven. Ik gaf mijn hart aan Jezus en Hij ging hard aan het werk in mijn leven.

Er gebeurde iets onverwachts toen ik weer aan de slag ging als muziklerares van 5- en 6-jarigen. De school eiste van me dat ik wereldse vieringen, zoals sinterklaas, elfjes, feeën en heksen in de muzikles zou verwerken. Op een dag stond er een luisterles gepland en vroeg ik de kinderen de geluiden die ik afspeelde te verbinden met plaatjes waarop de klok van een opa tikte, vleermuizen fladderden en skeletten rammelden in een spookkasteel. Tot mijn verbazing deden mijn twee beste leerlingen, Ethan en Lucas, er niet aan mee. Ze bedekten hun oren toen ik de geluiden liet horen en weigerden mee te zingen met een liedje over het

spookkasteel. Aan het einde van de les vroeg ik hun ernaar. 'Wat is er met jullie aan de hand vandaag?', wilde ik weten. 'Waarom doen jullie niet mee met de opdrachten die ik geef?'

Ethan draaide zich naar me om en zei: 'Ik ben christen. Ik kan hier niet naar luisteren'. Daarna barstte de arme jongen in tranen uit. Lucas keek naar me en knikte plechtig met zijn hoofd. Het was één van de grootste klappen die ik ooit in mijn gezicht heb gekregen. God sprak luid en duidelijk tot me door deze twee kleine jongens. Ik dacht: 'Waarom leer ik duivelse dingen aan de kinderen?' Toen ik twee weken vakantie had ging ik opnieuw naar de Bijbelschool, waar we bespraken dat Daniël en zijn drie vrienden trouw wilden zijn aan God ten overstaan van koning Nebukadnessar. Ik dacht eraan dat Ethan en Lucas ook trouw wilden zijn aan God ten overstaan van mij. Het was Gods wil voor mij dat ik mijn baan liet varen, dat wist ik zeker. Toch kon ik die keuze niet op eigen kracht maken. Ik vertelde mijn verhaal aan één van de organisatoren van de Bijbelschool. 'Je hebt een geweldig getuigenis', zei hij. 'Maar het probleem is dat je er niets mee doet'.

Rond diezelfde tijd sprak God tot mij via de ochtendwijdingen. Ik las het volgende in het boek van Ellen G. White, *Lessen uit het leven van alledag*, 'Wanneer de Heilige Geest een beroep doet op het hart, schuilt onze enige veiligheid in onmiddellijke gehoorzaamheid. Wanneer de oproep wordt vernomen: "Werk vandaag in Mijn wijngaard", weiger dan niet hieraan gehoor te geven. "Heden, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet." Het is gevaarlijk om uit te stellen gehoorzaam te zijn. Misschien wordt u nooit meer uitgenodigd.' Met een volledig onderdanig hart tot God was ik in staat mijn ontslagbrief te schrijven en in te leveren. De daaropvolgende vijf maanden nam ik deel aan de Bijbelschool, maar binnen in mij ontstond een strijd tussen mijn wil en Gods wil. Mijn baan als onderwijzeres had veel geld opgebracht en ik kon me een leven zonder geld niet voorstellen. Mijn wens om zelfvoorzienend te zijn kreeg de overhand en ik vond een baan die nog meer geld opleverde dan de vorige. Maar ik zou soms op sabbat moeten werken.

Toen ik een predikant op de Bijbelschool om advies vroeg, zei hij me zonder omweg, 'Je bent net weg bij je vorige baan en nu wil je in dezelfde situatie terechtkomen?' Hoe groot de strijd ook is, God is groter en Hij heeft nooit toegestaan dat ik met beproevingen te maken kreeg die ik niet kon overwinnen met zijn hulp. Op de valreep opende God een onverwachte deur. Ik kreeg een baan aangeboden als juf op de kleuterschool van de adventistische internationale zendingsschool in Korat, Thailand. Ik stond versteld om zijn timing! Toen herinnerde ik me zijn woorden, 'Mijn plannen zijn niet jullie plannen, en jullie wegen zijn niet Mijn wegen – spreekt de HEER. Want zo hoog als de hemel is boven de aarde, zo ver gaan mijn wegen jullie wegen te boven, en Mijn plannen jullie plannen'.

God is goed en Hij heeft mijn gebeden om muzieklerares te blijven verhoord. Nadat ik twee jaar als kleuterschooljuf had gewerkt, werd ik hoofd van de muziekafdeling op de zendingsschool. Ik heb nog nooit zo veel vrede gevoeld of zo blij geweest. God heeft mijn hart gewonnen en nu is het mijn wens om verloren zielen te leren over de pracht van zijn liefde.